

NEVIN BIRSA

Nazadnje, jaz

Odšel sem na pot

Opolnoči sem stopil v konico
teme, objel mir, in nespečnost
je plahutala v zvočniku sanj,
bele svetlobe so rosile
na davna čela,
iskajoča
prepih
in vozil senc: odšel sem na pot,
se zmerom znova vračal,
na mizi imenoval vazo,
v kleti drget, in nisem vedel,
kje se to začne ali konča.

Kam naj se umaknem

Nekoč sem že slišal to glasbo:
visela je kot obesek
na roki zvezd,
ki so vodile daleč daleč proč.

Prišla je,
prišla kot naprstnik večera
in sveč, okopal
sem se v njeni svetlobi, in na križpotju
je padel zlatnik voska
v moja usta,
da sem drgetal,
in nisem vedel,
kam naj se umaknem.

V veko zaprtega sonca

Iz temin (do najgloblje svetlobe,
cvrčki skozi oči in skale) se je izluščila
nova ura, noseča vrvež večera
in blagodejna jutra,
zajela me je drhtavica,
da sem se sklonil
in prisluhnil
bobnu in svetlobi vodá: nenadoma nisem
več vedel, kod naj hodim,
kje naj umijem roke žarkov, in ker nisem
več vedel,
kje naj začnem in kje naj neham,
je velika reka – kot balon in kot zlato –
padla v čutnico neba,
v veko zaprtega sonca.

In meseci so onemeli

Ogovoril sem te (lisasta predanost,
in nisem vedel za tvoje pravo ime).

Oškropil sem te z jezikom
sonca, in meseci so onemeli,
in barke so se potapljale v slušnico
morja, in to je bila ena sama solza.

Morda se bom še vrnil,
tkanina svetlobe je hitela od
oken v pritličju do
reže neba,
na robu vzhodnih dežel.

In znenada sem začutil,
tvoj krhki glas se je spremenil,
tvoje oko je sijalo
nad menoj,
in tvoj glas je bil jasen in čist.

Za vse to

Skozi vrata,
skozi sol,
na križpotju noči in bleščavih
zvezd,
onkraj vetra, perutnic,
noseč penavi val
morja in solz,
prosim, da se znebim navlake,
prosim za črko, za besedo,
in legam v
prostranstvo alg
in strmečih oči,
v stopnici zemlje, kamna, laporja
se oziram proti tebi,
in prosim za eno samo seme,
za eno samo solzo,
za en sam ogenj
v sodu noči, za en sam
vzdihljaj
na travniku neba.

Drevo se sceja v mlin oblakov

Drevo se sceja v mlin oblakov,
s koreninami,
odrezanimi žilami in voskom, ki
počasi pozablja na svoje poslanstvo,
bežim v bližino dotika kože,
sam,
obljuden s črepinjami glasbe
in bobnenjem potresnih sunkov,
s simboli zmage v očesu,
s prstanom na roki pozabe,
z vsem, kar me spominja pozabe,
nečimrnosti in kruha na dlani,
ponujeni smrti.

Da ne smem več sanjati

Vedel sem,
da ne smem več sanjati:
kajti tla pod nogami
so bila kot vrč vida,
kipelo je v mojih udih,
in stal sem, zakopan v mrzli dah noči,
v kolobarjih zvezd,
in vedel sem, da ne smem več sanjati.

Nazadnje, jaz

Ko bi moral dobiti, izgubim:
sanjal sem mrzel studenec,
videl sem barbare, ki vdirajo
v neki cvet,
čeprav sem vedel, da sem sam,
na konici duhá in v slepem zelenju ur,
z drhtavico, ki prisluškuje
bobnenju zvezd in žil, na prehodu
zemlje v nebo,
tu in tam,
povsod so prosili jantarni utrip,
in v hipu me je obšlo:
sem to jaz ali nekdo, ki obeša perilo
svetlobe in kuje senco
v zaklonu kamna?

(In vedel sem, da sem,
zakopan v mrč in vežo,
to jaz. Nazadnje, jaz.)